

[Pilgaard Andersen]

der har et handicap. Vi vil meget gerne være med til at betale de udgifter, som det medfører, at de har et handicap. Nogle af de hjælpemidler og de ting, der skal stilles til rådighed, for at de kan være på en arbejdsplads, vil vi meget gerne være med til at yde til de handicappede. Vi finder, at det er aldeles rimeligt.

Ud fra den betragtning er det selvfølgelig sørgeligt, at socialindkomstbegrebets indførelse har betydet, at der er en gruppe mennesker, der er kommet i klemme. Når det drejer sig om de forældre, der har hjemmegående børn, der har et handicap, vil man nu forsøge at spare omkring 10 mill. kr. Jeg finder det aldeles urimeligt, at de forældre, der har påtaget sig den enormt store opgave at passe et handicappet barn i deres hjem, endnu en gang skal straffes, derved at de risikerer at komme til at betale for nogle af de hjælpemidler. Vi ved godt, hvad det kan medføre. Det kan medføre, at de forældre vurderer, at der ingen muligheder er for, at de kan yde den handicappede det, de ønsker. Derved kan de komme i den situation, at de siger: vi er desværre nødsaget til at sende vores barn på institutionsophold. Man må være klar over, at så er besparelsen væk.

Hvis baggrunden er, at man ønsker at få de handicappede væk fra hjemmene og derved få dem ind på institutioner, så kan man lige så godt ærligt sige det i stedet for at begynde at udhule det indefra. Vi ved, at der er mange forældre, der gør en kæmpeindsats for optræning. Man har stillet forskellige hjælpemidler til rådighed fra samfundet og givet oplysninger om mulighederne for at optræne en handicappet i hjemmet. Alt sammen er det tilfredsstillende. Der foregår også en form for undervisning over for forældrene.

Hele problemet om indførelsen af socialindkomsten anser jeg det for meget vigtigt at få diskuteret i denne sammenhæng. Vi ved, at der er nogle organisationer, der har meldt sig ud, som det også før har været omtalt. Det er sket på grund af de opståede problemer om indførelsen af socialindkomsten.

Man må nok spørge socialministeren, om socialministeren agter at ændre lovgivningen om de handicappede, sådan at de ikke bliver stillet ringere i vores samfund. Jeg vil næsten nægte at tro, at det virkelig har været meningen. Jeg ved godt, at det er ganske få menne-

sker, det drejer sig om, som bliver stillet dårligere ved indførelsen af socialindkomsten. Men ofte er det mennesker, som har kæmpet sig igennem til en uddannelse, som kan bruges. De står nu bagefter og skal til at betale ekstra, fordi de har kæmpet sig igennem til at få en uddannelse.

Jeg er bange for, at det kan medføre, at der er nogle handicappede, der opgiver på et meget tidligt tidspunkt og siger: vi vil leve af invalidepension og de offentlige ydelser, som vi har muligheder for at få i vores samfund. Jeg mener ikke, det er et rimeligt udgangspunkt. Selvfølgelig skal vi tilstræbe, at de handicappede også får en mulighed for en uddannelse, som ikke altid skal være inden for de fag, som vi de sidste 10-20 år har vidst at de handicappede traditionelt kan bruges til. Vi må selvfølgelig forsøge på at stille dem lige med andre.

De ændringer, der er gennemført angående transport, og de muligheder, der er via bistandsloven, indebærer, at de handicappede kommer til at betale noget ekstra i de tilfælde, hvor de skal bruge et køretøj til deres arbejde. Jeg finder også, at dette er urimeligt. Jeg havde meget gerne set, at vi havde bibeholdt den tidligere ordning og undladt at indføre socialindkomsten, som jeg adskillige gange har været inde på.

Fremskridtspartiet har ønsket, at vi skulle diskutere handicapåret, og vi er ved adskillige lejligheder kommet med nogle anvisninger på, hvordan vi skulle løse problemet. Vort udgangspunkt har været, at man skulle skaffe arbejde til alle, og at alle skulle tilbydes et arbejde. Det er klart, at der er en lang række funktioner i vores dagligdag, hvor de handicappede udmærket godt kan udføre et stykke arbejde, som er samfundsgavnligt. De skal selvfølgelig have lige løn, men der kan være visse tilfælde, hvor de handicappede ikke har mulighed for at udfylde et job 8 timer om dagen. I sådanne tilfælde bør der være mulighed for, at de f.eks. kan få 2 eller 3 timers job. Eventuelt kunne de skifte med andre handicappede, så de tilsammen kunne overtage det pågældende job.

Vi har også sagt, at på det område vil vi meget gerne være med til at støtte de handicappede rent lønmæssigt, det vil sige ved en form for tilskud til lønningerne, så de kan opnå den samme løn som andre. Vi er også